

Arrest

nr. 191 960 van 13 september 2017
in de zaak RvV 197 255 / IV

In zake: [REDACTED]

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. DENYS
Adolphe Lacomblélaan 59-61/b5
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN, IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat [REDACTED] die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 16 november 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 oktober 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 21 november 2016 met referentnummer 65918.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op het arrest nr. 185 697 van 21 april 2017 waarbij de zaak wordt verwezen naar de algemene rol.

Gelet op de beschikking van 8 juni 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 juni 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. DENYS en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en van de hoofdstad Baghdad afkomstig te zijn. U bent een soenniet van Arabische origine. In 2004 kwam u naar België en vroeg hier asiel aan. U baseerde zich toen op volgende asielmotieven. Uw vader behoorde tot de Baathpartij.

Tot zijn pensioen in 1997 was hij luitenant bij de Baathpartij. Daarna werd hij regionaal verantwoordelijke van de partij in Hay Al Amin. Uw vader zou rapporten hebben opgesteld over de inwoners/opposanten van zijn wijk en zou deze rapporten aan de Baathpartij hebben doorgegeven. Jalil, een opposant van de partij, zou op die manier zijn gearresteerd en vermoord. De neven van de man zouden u vervolgens hebben beschoten. Zij zouden hiervoor zijn veroordeeld maar kwamen vrij toen Saddam Hoessein in 2002 iedereen amnestie verleende. Omdat u verdere moeilijkheden met deze personen en met de vijanden van uw vader vreesde, zou u Irak hebben verlaten.

Omdat u niet kwam opdagen voor een gehoor, nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 28 september 2006 een weigeringsbeslissing. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) behandelde uw beroep tegen deze beslissing. Met het arrest van 1 september 2009 nam de RvV een beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van de algemene situatie in Bagdad. Dat uw vader voor de Baathpartij actief was en dat jullie ten gevolge zijn activiteiten voor deze partij in de problemen kwamen, werd door de RvV niet voor waar aangenomen.

Op 12 januari 2012 heeft u een Iraaks paspoort verkregen. Met dit paspoort bent u op 16 november 2015 naar Bagdad gereisd. Na een verblijf aldaar van ongeveer tweeëneenhalve maand bent u naar België teruggekeerd.

Met het oog op een mogelijke intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatuut heeft het Commissariaat-generaal u op 30 september 2016 gehoord. U stelt dat u naar Bagdad moest reizen omdat u er problemen had met de huurder van uw winkelruimte die u niet meer betaalde. Een rechtbank in Bagdad moest uitspraak doen en het geschil is ondertussen van de baan. Het pand dat u verhuurde, heeft u verkocht. Daarnaast bent u in België zaakvoerder van een bedrijf. Tijdens uw verblijf in Bagdad bent u ook op zoek gegaan naar potentiële kopers voor uw handelswaar. U verbleef op verschillende adressen in de stad, dit telkens bij familie. U verklaart dat Bagdad een afgesloten hoofdstuk is en dat u er, nu de problemen met de huurder van de baan zijn, niet meer zal terugkeren. U wil zich nu concentreren op uw leven in België, op het werk dat u hier heeft en op uw Belgische vriendin waarmee u al twaalf jaar samen bent.

Ter staving van uw relaas legt u volgende documenten neer: uw origineel paspoort, drie oproepingsbrieven die moeten aantonen dat u naar Bagdad moest om er een dispuut op te lossen, een oud huurcontract van 2002 en enkele documenten die aantonen dat u in 2015 een handelszaak heeft opgestart in België.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u, niettegenstaande u op 1 september 2009 de subsidiaire bescherming kreeg toegekend, heden dient te worden overgegaan tot de intrekking van het subsidiaire beschermingsstatuut.

Ten eerste dient te worden opgemerkt dat tijdens de behandeling van uw asielaanvraag is gebleken dat uw relaas ongeloofwaardig is. In het arrest van 1 september 2009 kwam de RvV tot de conclusie dat u de door u ingeroepen asielmotieven niet aannemelijk maakte. Zo merkte de RvV op dat u verzuimde enig begin van bewijs voor uw relaas voor te leggen en dat u zich beperkte tot blote beweringen. De RvV stelde voorts dat u zelf niet aantoonde dat u zelf (gewoon) lid was van de Baathpartij, noch dat uw vader eerste luitenant en later regionaal verantwoordelijke van de Baathpartij van Hay Al Amin in Bagdad was. Ook omtrent de diverse problemen die uw familie zou hebben gekend, legde u volgens de RvV geen enkel begin van bewijs voor.

U haalt heden geen elementen aan die tot een andere inschatting van uw asielmotieven zouden leiden. De vaststelling dat u integendeel bent teruggekeerd naar Bagdad bevestigt het zeer relatieve karakter van uw beweerd vrees. Bovendien kan nog worden gewezen op een tegenstrijdigheid in uw verklaringen. Hoewel u eerder nog beweerde dat uw vader in 2005 vermoord werd (verzoekschrift 11 oktober 2006, punt 14bis), ontkent u nu dat uw vader een gewelddadige dood stierf. U zegt dat hij verlamd was en kwam te overlijden, en laat uitschijnen dat een gebrek aan medicijnen zijn dood bespoedigd heeft (CGVS, p.8). Met deze inconsistentie geconfronteerd, stelt u dat de vijanden van uw vader niets met zijn dood te maken hebben (CGVS, p.10). Dergelijke tegenstrijdigheid lijkt te bevestigen dat de asielmotieven die u eerder inriep, niet geloofwaardig zijn. Een nood aan bescherming op basis van de door u aangehaalde problemen, kan dan ook niet worden vastgesteld.

Ten tweede dient te worden gewezen op uw eigen gedrag, dat het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in uwen hoofde tegenspreekt. De informatie in het administratief dossier toont immers aan dat u naar Irak bent teruggekeerd en dat u daar bovendien geruime tijd verbleven heeft. Dit gedrag wijst allerminst op een nood aan bescherming in uwen hoofde ten aanzien van de algemene situatie in Irak. U verontschuldigt zich hiervoor en argumenteert dat u een probleem, in casu een huurgeschil, diende op te lossen (CGVS, p.3). Als u verder geconfronteerd wordt met uw eerdere verklaringen d.d. 28 januari 2016 ten overstaan van de Luchtvaartpolitie Brussel-Nationaal, bevestigt u ook dat u in Bagdad op zoek bent gegaan naar afnemers van uw goederen (CGVS, p.6).

Dat u naar Bagdad terugkeerde om er een financieel geschil met een huurder uit te klaren en om er handelspartners te zoeken, relativeert uw beweerde vrees voor de situatie in Bagdad en voor de zogezegde vijanden van uw vader eveneens in zeer belangrijke mate.

Voorts dient te worden opgemerkt dat de omstandigheden op grond waarvan u de status van subsidiaire bescherming werd toegekend zodanig zijn gewijzigd dat deze bescherming niet langer nodig is. Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulov en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.).

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming ~~wanneer~~ ~~wanneer~~ de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen" (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97).

Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016, en de COI Focus "Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016" van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die reden dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni – augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschaligere aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw.

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet.

Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Irakese burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Irakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit bovenstaande dient te worden geconcludeerd dat uw statuut van subsidiaire bescherming dient te worden ingetrokken.

De neergelegde documenten vermogen bovenstaande vaststellingen niet te weerleggen. Uw paspoort en het huurcontract van 2002 leveren een bewijs voor uw identiteit en herkomst uit Bagdad. Deze elementen staan niet ter discussie. De oproepingsbrieven moeten aantonen dat u naar Bagdad bent teruggekeerd omdat u er problemen had met uw huurder. Dat u behalve het contracteren van handelspartners ook nog een huurkwestie diende te regelen, wordt door het CGVS geloofwaardig geacht. De documenten in verband met uw bedrijf in België bevestigen louter dat u hier vrij recent een zaak heeft opgestart.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/5/1 §2, 2° van de Vreemdelingenwet wordt uw subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Inzake de motivering omtrent de vluchtelingenstatus stelt verzoeker:

"Bij arrest van 1 september 2009 nr. 30.924 werd verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd en de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

Verzoeker werd nooit erkend als vluchteling. De vermeldingen in de oproeping van 8 september m.b.t. de intrekking of de opheffing van de vluchtelingenstatus zijn dus kennelijk verkeerd: deze status kan niet ingetrokken of opgeheven worden indien hij nooit was erkend. Alleen de toegekende subsidiaire beschermingsstatus kan eventueel ingetrokken of opgeheven worden.

Dat is niet alleen zuiver logisch, maar blijkt ook uit de artikelen 55/3 en 55/3/1 Vw. m.b.t. de opheffing en de intrekking van de vluchtelingenstatus, en de artikelen 55/5 en 55/5/1 Vw. m.b.t. de opheffing en de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus: verweerder kan maar opheffen of intrekken wat eerder werd erkend of toegekend.

Dat betekent ook dat de motivering in de bestreden beslissing op blz. 1 en de aanvang van blz. 2 m.b.t. het feit dat verzoeker niet als vluchteling kan erkend worden, volstrekt overbodig is en alleen als doel kan hebben verzoeker in een kwaad daglicht te stellen. Alleen wanneer verzoeker een volgend verzoek om internationale bescherming zou indienen, quod non in casu, zou hij nu als vluchteling kunnen erkend worden, en verweerder zou daarover slechts dan kunnen en moeten motiveren."

2.1.2. Inzake de opheffing of intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus stelt verzoeker:

"1. De door verweerder toegepaste bepaling

*Verweerder steunt de bestreden beslissing op artikel 55/5/1, § 2, 2° Vw. Deze bepaling luidt als volgt:
(...)*

2. M.b.t. de nieuwe feiten door verwerende partij in aanmerking genomen voor de wijziging van de toegekende status

In de oproeping van 8 september 2016 is sprake van 2 elementen, nl. het verkrijgen van een Iraaks paspoort in 2012 en ander niet nader gepreciseerde omstandigheden.

2.1. M.b.t. het Iraaks paspoort verkregen op 12 januari 2012

Verzoeker verkreeg op 12 januari 2012 een Iraaks paspoort op de Iraakse ambassade te Brussel. In een attest van 29 augustus 2016 verklaart de Iraakse ambassade dat alle paspoorten afgeleverd worden in Bagdad, ook wanneer ze worden uitgereikt door een ambassade in het buitenland (stuk 2). Dit attest toont eveneens aan dat er geen tegenstrijdigheid bestaat tussen de naam van verzoeker in het paspoort en op zijn Belgische verblijfskaart, zoals de grenspolitie in zijn mail aan DVZ van 28 januari 2016, en DVZ in haar brief van 11 april 2016 aan verweerder menen.

In de mail van 28 januari 2016 wordt gesteld dat het paspoort een aantal Schengenstempels en Marokkaanse stempels bevat, en een stempel van binnenkomst in Irak op 16 november 2015, wat bewijst dat verzoeker met dit paspoort naar Irak gereisd heeft, wat impliceert dat hij het paspoort niet in Bagdad ontvangen heeft. Dit stemt overigens overeen met de verklaringen van verzoeker dat hij met dit paspoort, verkregen meer dan 3 jaar vooraleer hij naar Bagdad reisde, een aantal reizen ondernomen heeft o.m. naar Turkije en Marokko met zijn partner, die van Marokkaanse oorsprong is en nu de Belgische nationaliteit heeft.

Het verkrijgen van het Iraaks paspoort is geen reden om de subsidiaire beschermingsstatus op te heffen of in te trekken. Dit kan slechts het geval zijn met het opheffen of intrekken van de vluchtelingenstatus. Een vluchteling heeft een ernstige vrees voor vervolging t.a.v. ofwel zijn overheid ofwel t.a.v. derden waartegen de overheid niet wil of kan optreden. Een persoon, zoals verzoeker, die subsidiaire bescherming verkrijgt op grond van artikel 48/4, § 2, c) Vw., nl. omwille van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, koestert geen ernstige vrees voor vervolging t.a.v. de overheid van zijn land van herkomst. Het kan hem dan ook niet kwalijk genomen worden dat hij in 2012, na toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, contact heeft opgenomen met de Iraakse overheid om een paspoort te verkrijgen.

Het verkrijgen van het paspoort, overigens niet, zoals hoger vermeld, om naar Irak te reizen, is bijgevolg irrelevant om te oordelen over de opheffing of de intrekking van de aan verzoeker toegekende status.

Hieraan kan nog toegevoegd worden dat uit de mail van 28 januari 2016 van de grenspolitie niet blijkt dat het verhoor van verzoeker gebeurde in aanwezigheid van een folk, wat de verkeerde voorstelling van zaken verklaart waarover sprake tijdens het verhoor bij verweerder op 30 september 2016, o.m. over "zijn vrouw" die nog steeds in Bagdad zou wonen en waar hij zou verbleven hebben.

2.2. M.b.t. de reis naar en het verblijf in Bagdad

Uit het dossier blijkt dat verzoeker gereisd heeft naar Bagdad op 16 november 2015 en teruggekomen is op 28 januari 2016 (de in de mail van de grenspolitie vermelde datum van 28 januari 2015 moet een vergissing zijn).

Tijdens het verhoor van 30 september 2016 verklaart verzoeker het volgende:

- Bij zijn vertrek uit Bagdad in 2004 heeft hij zijn winkel verhuurd;
- Hij heeft klacht ingediend tegen deze huurder omdat deze de huur niet betaalde;
- Zijn advocaat deelde verzoeker mee dat hij persoonlijk aanwezig moest zijn op een zitting (daarvan deelde verzoeker stukken mee); in het andere geval zou de klacht worden geseponeerd;
- Tijdens zijn verblijf in Bagdad heeft verzoeker het probleem via een bemiddelaar opgelost en zijn winkel verkocht;
- Hij wil nooit meer naar Bagdad teruggaan, hij heeft daar niets te zoeken;
- Verzoeker verbleef in Bagdad niet in het ouderlijk huis, omdat hij dat te gevaarlijk achtte, alhoewel hij dat makkelijk had kunnen doen omdat zijn zus en haar man daar wonen; hij verbleef op verschillende adressen waar het wat rustiger was; zijn verplaatsingen waren beperkt, hij ging niet vaak naar buiten.

Van de 4,5 blz. die de beslissing telt, wijdt verweerder (op blz. 2) welgeteld één alinéa aan de verklaringen van verzoeker. In de laatste alinéa deelt verweerder mee dat hij de verklaringen van verzoeker niet in twijfel trekt.

3. M.b.t. de beslissing tot intrekking

3.1. M.b.t. de termijn om te beslissen

Een subsidiaire beschermingsstatus kan ingetrokken worden in 3 gevallen, allen vermeld in artikel 55/5/1 Vw.:

- De vreemdeling heeft een misdrijf gepleegd (§ 1);
- De vreemdeling had uitgesloten moeten zijn (§ 2, 1°);
- De vreemdeling heeft bedrog gepleegd of zijn persoonlijk gedrag later wijst er op dat hij geen reëel risico op ernstige schade loopt (§ 2, 2°).

In de brief van 11 april 2016 vraagt DVZ verweerder de subsidiaire beschermingsstatus in te trekken op grond van de artikelen 49/2, § 4 en 55/5/1 Vw. "tijdens eerste 10 jaar verblijf".

DVZ vergist zich deertlijk en verweerder merkt dat niet.

De termijn waarbinnen de subsidiaire beschermingsstatus kan worden ingetrokken, wordt bepaald in artikel 49/2, § 4 Vw.:

- Dit kan gebeuren tijdens de eerste 10 jaar van het verblijf van de vreemdeling, te rekenen vanaf de datum van indiening van de asielaanvraag, overeenkomstig artikel 55/5/1 Vw.;
- Dit kan ten allen tijde gebeuren voor de vreemdeling die uitgesloten wordt of had moeten zijn overeenkomstig artikel 55/4 Vw.

Verweerder maakt toepassing van artikel 55/5/1, § 2, 2° Vw.

Verzoeker heeft een verzoek om internationale bescherming (wat in de wet nog "asielaanvraag" wordt genoemd) ingediend op 16 maart 2004. DVZ heeft aan verweerder gevraagd de subsidiaire beschermingsstatus in te trekken op 11 april 2016. Tussen deze 2 data liggen 12 jaar en 25 dagen, of meer dan 10 jaar. Bijgevolg kan de status niet meer ingetrokken worden op grond van de toegepaste bepaling, en evenmin op grond van artikel 55/5/1, § 2, 1° Vw. Dit kan ook niet op grond van artikel 55/5/1, § 1 Vw., dat verwijst naar artikel 55/4, § 1 Vw., alhoewel hier de intrekking onbeperkt in de tijd kan gebeuren, omdat verzoeker geen misdrijf heeft gepleegd.

Kortom, de beslissing tot intrekking is genomen buiten termijn en bijgevolg strijdig met artikel 49/2, § 4, eerste lid Vw.

3.2. Ten gronde

Anders dan bij de opheffing, is in geval van intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus steeds een element van bedrog vereist. Dat is ook het geval met de bepaling in artikel 55/5/1, § 2, 2° Vw.: de vreemdeling wiens persoonlijk gedrag later erop wijst dat hij geen reëel risico op ernstige schade loopt. Het woord "later" wijst er immers op dat na de toekenning van de status het gedrag van de vreemdeling anders is dan dat wat men wist of verwachtte, en dat, indien men dit persoonlijk gedrag had gekend ten tijde van de beslissing, de subsidiaire bescherming niet was toegekend geweest.

Welnu, niets in het persoonlijk gedrag van verzoeker wijst erop dat dit, indien het gekend was op het ogenblik van de beslissing, zou geleid hebben tot een weigering van de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, en verweerder beweert dat ook niet in de bestreden beslissing.

Overigens kan de zinssnede in de bepaling "of ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijk gedrag later erop wijst dat hij geen reëel risico op ernstige schade loopt " niet toegepast worden, omdat ze niet voorkomt in de herschikte Kwalificatierichtlijn.

Volgens artikel 19, lid 3 van deze richtlijn kan de subsidiaire beschermingsstatus van een vreemdeling ingetrokken worden indien

- "a) hij, nadat hem de subsidiaire beschermingsstatus is verleend, op grond van artikel 17, leden 1 en 2, van subsidiaire bescherming uitgesloten is of had moeten zijn;*
- b) hij feiten verkeerd heeft weergegeven of heeft achtergehouden, of valse documenten heeft gebruikt, en dit doorslaggevend is geweest voor de verlening van de subsidiaire beschermingsstatus".*

De herschikte Kwalificatierichtlijn bevat minimumnormen voor internationale bescherming. Een nationale wet die verder gaat en onder het niveau van de richtlijn, mag niet toegepast worden wegens strijdigheid met de richtlijn.

Overigens is een eenmalig bezoek aan het land van herkomst, zoals verzoeker deed, niet automatisch voldoende om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus in te trekken. De bestreden beslissing is op dat vlak niet gemotiveerd.

4. Geen mogelijkheid tot opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus

Vermits de RvV beschikt over volle rechtsmacht, wordt hier ook onderzocht of de beschermingsstatus kan opgeheven worden op grond van artikel 55/5 Vw. Dat is om de volgende redenen niet het geval:

- a) De opheffing kan slechts gebeuren wanneer verzoeker een verblijf van beperkte duur heeft, terwijl verzoeker een verblijf van onbeperkte duur heeft;*
- b) De subsidiaire beschermingsstatus wordt opgeheven wanneer de omstandigheden op grond waarvan deze status werd toegekend, niet langer bestaan of zodanig zijn gewijzigd dat deze bescherming niet langer nodig is.*

De motivering van de bestreden beslissing, blz. 2 midden, verwijst hier naar: "Voorts dient te worden opgemerkt dat de omstandigheden op grond waarvan u de status van subsidiaire bescherming werd toegekend zodanig zijn gewijzigd dat deze bescherming niet langer nodig is". Hieruit blijkt dat verweerder "intrekking" verwacht met "opheffing". De motivering voldoet evenwel niet aan artikel 55/5, eerste lid Vw., vermits de tweede zin daarvan verweerder verplicht te motiveren of de verandering van de omstandigheden die hebben geleid tot het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus "een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft om het reële risico op ernstige schade weg te nemen". Dat gebeurt niet, vermits de motivering in de bestreden beslissing dezelfde is als diegene waarbij de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zou geweigerd worden. Indien de RvV meent dat de mogelijkheid tot opheffing toch moet onderzocht worden, dient de bestreden beslissing vernietigd te worden vermits het administratief dossier geen elementen bevat over het voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter van de gewijzigde omstandigheden.

2.2.1. Verweerder stelt in de verweernota:

"Een enig middel meent verweerder te kunnen afleiden uit een schending van artikel 55/5/1 §2, 2° van de Vreemdelingenwet.

2.1. Vooreerst erkent verweerder dat in het kader van het onderzoek heroverweging status in hoofde van verzoeker ten gevolge een administratieve vergissing in de oproepingsbrief verwezen wordt naar nieuwe elementen in het kader van een toegekende vluchtelingenstatus in plaats van subsidiaire beschermingsstatus.

Uit het gehoorverslag van het CGVS geeft verzoeker echter aan te weten waarom hij werd opgeroepen (blz. 1). Bovendien blijkt dat verzoeker tijdens het gehoor uitgebreid de mogelijkheid kreeg om in concreto op de voorgelegde nieuwe elementen van de commissaris-generaal te reageren.

Volledigheidshalve merkt verweerder nog op dat de oproepingsbrief op correcte wijze cfr. artikel 35/1 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen werd verstuurd bij een ter post aangetekende zending op het laatste adres vermeld in het Rijksregister. De oproepingsbrief bevat eveneens de redenen voor de heroverweging namelijk de vaststelling dat verzoeker in het bezit was van een Irakees paspoort afgeleverd te Bagdad en de vaststelling dat de omstandigheden op basis waarvan hij een beschermingsstatus kreeg niet langer meer bestaan of zodanig zijn gewijzigd dat deze bescherming niet langer nodig is.

2.2. Verder merkt verweerder op dat nergens in de motivering van de bestreden beslissing wordt gesteld dat het louter verkrijgen van een Irakees paspoort de reden is om de subsidiaire beschermingsstatus op te heffen of in te trekken zoals gesteld wordt in het verzoekschrift. Verzoeker is teruggekeerd naar Irak. Dit blijkt ontegensprekelijk uit de in- en uitreisstempels in zijn Irakees paspoort : binnenkomst op 16 november 2015 en vertrek op 28 januari 2016.

Verzoeker bevestigde tijdens zijn gehoor op het CGVS dat hij twee en een halve maand terugkeerde naar Bagdad voor zaken af te handelen inzake zijn winkel die hij daar verhuurde (blz. 3 gehoorverslag CGVS). Verzoeker ging ook op zoek naar kopers voor zijn handel in tweedehandskledij (blz. 6 gehoorverslag CGVS) Hij verbleef er op verschillende plaatsen bij familie onder meer in de Palestina straat waar het rustiger is (blz. 6 gehoorverslag CGVS). Verzoeker verklaarde nergens tijdens zijn gehoor op het CGVS dat hij niet terugging naar het ouderlijk huis omdat hij dat te gevaarlijk achtte, zoals in het verzoekschrift wordt gesteld. Verzoeker gaf aan geen problemen gekend te hebben tijdens zijn verblijf in Bagdad (gehoorverslag CGVS blz. 7).

Volledigheidshalve merkt verweerder op dat verzoekers verklaringen bij de grenspolitie omtrent het verblijf van zijn echtgenote in Bagdad niet zijn opgenomen in de motivering in de bestreden beslissing. Verzoekers kritiek is bijgevolg niet dienstig.

2.3. Waar verzoeker verwijst naar de brief van de DVZ van 11 april 2016 waarin het CGVS op grond van de artikelen 49/2 §4 en 55/5/1 van de Vreemdelingenwet gevraagd wordt de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus te onderzoeken, merkt verweerder op dat in de bestreden beslissing nergens verwezen wordt naar deze brief. De Commissaris-generaal kan zelf te allen tijde beslissen een onderzoek heroverweging status op te starten wanneer er nieuwe elementen in zijn bezit zijn die daartoe aanleiding geven, wat in casu het geval is.

Artikel 49/2 § 4 van de Vw biedt de minister of diens gemachtigde de mogelijkheid om de commissaris-generaal te vragen de subsidiaire beschermingsstatus in te trekken binnen bepaalde modaliteiten. Artikel 49/2 § 4 doet niets af aan de bevoegdheid die de commissaris-generaal ontleent aan artikel 57/6 van de vreemdelingenwet en waarbij de commissaris-generaal volledig op autonome wijze onder meer kan beslissen om de subsidiaire beschermingsstatus in te trekken of op te heffen. (RvV nr. 94.736 van 10 januari 2013)

2.5. Verweerder wijst erop dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inzake beslissingen van de Commissarisgeneraal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht beschikt, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen.

Zoals blijkt uit de uitgebreide motivering in de bestreden beslissing en de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de omstandigheden op grond waarvan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend zodanig zijn gewijzigd dat deze bescherming niet langer nodig is. In Bagdad is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van de definitie van de subsidiaire bescherming. De vaststelling dat verzoeker zonder noemenswaardige problemen gedurende twee en een halve maand terugkeerde naar Bagdad om er een financieel geschil met een huurder uit te klaren en om er handelspartners te zoeken, bevestigt dit.

Verzoeker haalde noch tijdens zijn gehoor op het CGVS noch in zijn verzoekschrift argumenten aan om de informatie inzake de veiligheidssituatie in Bagdad van het CGVS te weerleggen. Er zijn evenmin redenen om aan te nemen dat verzoeker ex nunc wel in aanmerking zou komen voor de toekenning van de vluchtelingenstatus op basis van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Het enig middel is niet gegrond.”

2.2.2. Verweerder brengt op 28 maart 2017 een aanvullende nota bij. Deze nota bevat landeninformatie omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad.

Een bijkomende aanvullende nota van 28 juni 2017 bevat 6 bijlages, *in casu* omtrent het geweld in Irak en statistieken van Irakezen die zijn teruggekeerd.

3. De beoordeling van de zaak

3.1. De bevoegdheid *ratione temporis* van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus

3.1.1. Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing genomen werd buiten de termijn die voorzien is in artikel 49/2, § 4, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Artikel 49/2, § 4, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De minister of zijn gemachtigde kan, gedurende het verblijf van beperkte duur van de vreemdeling, te allen tijde aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen vragen de subsidiaire beschermingsstatus die aan een vreemdeling werd toegekend, op te heffen overeenkomstig artikel 57/6, eerste lid, 4°. De minister of zijn gemachtigde kan, tijdens de eerste tien jaar van het verblijf van de vreemdeling, te rekenen vanaf de datum van de indiening van de asielaanvraag, te allen tijde aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen vragen de subsidiaire beschermingsstatus die aan de vreemdeling werd toegekend, in te trekken overeenkomstig het artikel 55/5/1.”

Voormelde bepaling heeft betrekking op de termijn tijdens dewelke de minister of zijn gemachtigde aan verweerder kan vragen om de subsidiaire beschermingsstatus in te trekken overeenkomstig artikel 55/5/1 van de Vreemdelingenwet. De vraag tot intrekking van het statuut van subsidiaire bescherming dateert van 11 april 2016 (administratief dossier, stuk 22, brief aan verweerder). Aangezien de datum van de indiening van de asielaanvraag 16 maart 2004 is, valt de vraag tot intrekking op basis van artikel 49/2, § 4 van de Vreemdelingenwet en artikel 55/5/1 van de Vreemdelingenwet buiten de eerste termijn van tien jaar van verblijf.

Inzake de toepassing van artikel 49/2, § 4 van de Vreemdelingenwet blijkt echter dat verweerder terecht aanvoert: *“Waar verzoeker verwijst naar de brief van de DVZ van 11 april 2016 waarin het CGVS op grond van de artikelen 49/2 §4 en 55/5/1 van de Vreemdelingenwet gevraagd wordt de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus te onderzoeken, merkt verweerder op dat in de bestreden beslissing nergens verwezen wordt naar deze brief.”*

De Raad volgt verweerder waar deze aanvoert dat de bestreden beslissing niet is gebaseerd op artikel 49/2, § 4 van de Vreemdelingenwet.

3.1.2. Inzake de bevoegdheid *ratione temporis* tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus stelt verweerder: *“De Commissaris-generaal kan zelf te allen tijde beslissen een onderzoek heroverweging status op te starten wanneer er nieuwe elementen in zijn bezit zijn die daartoe aanleiding geven, wat in casu het geval is.”*

Omtrent de mogelijkheid tot intrekken door verweerder *ratione temporis* kan dienstig worden verwezen naar de Memorie van Toelichting bij de wet van 10 augustus 2015 (BS, 24 augustus 2015) tot wijziging van de Vreemdelingenwet. Voormelde wet wijzigde onder andere artikel 49/2, § 4 van de Vreemdelingenwet en voegde artikel 55/5/1 van de Vreemdelingenwet in. De Memorie van Toelichting stelt: *“Het is hier bovendien van belang te benadrukken dat het CGVS zonder beperking in de tijd, op eigen initiatief, kan overgaan tot de intrekking van eender welke status van internationale bescherming, en dit voor welk wettelijk motief dan ook.”* (Parl. St., Kamer, 2014-2015, 1197/001, p.12).

3.1.3. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 55/5/1 van de Vreemdelingenwet aangezien de bestreden beslissing stelt: *“Steunend op artikel 55/5/1 §2, 2° van de Vreemdelingenwet wordt uw subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken.”*

Overeenkomstig artikel 57/6, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet is de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevoegd om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus op grond van de artikelen 55/3/1 en 55/5/1 in te trekken.

Artikel 55/5/1 van de Vreemdelingenwet noch artikel 57/6, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet bevatten een beperking in de tijd om de een subsidiaire beschermingsstatus in te trekken.

3.1.4. De Raad is van oordeel dat verweerder *ratione temporis* bevoegd is om te dezen de subsidiaire beschermingsstatus in te trekken

3.2. De toepassing van artikel 55/5/1, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet

3.2.1. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 55/5/1, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

"De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen trekt de subsidiaire beschermingsstatus in:

(...)

2° ten aanzien van de vreemdeling wiens status werd toegekend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de toekenning van de status of ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijke gedrag later erop wijst dat hij geen reëel risico op ernstige schade loopt."

Artikel 55/5/1 werd ingevoegd in de Vreemdelingenwet bij artikel 10 van de wet van 10 augustus 2015 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om beter rekening te houden met de bedreigingen voor de samenleving en de nationale veiligheid in de aanvragen tot internationale bescherming (BS 24 augustus 2015).

Inzake het 'persoonlijke gedrag' dat de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus tot gevolg heeft, stelt de Memorie van Toelichting: *"Ten tweede, moet het CGVS tevens de subsidiaire beschermingsstatus intrekken wanneer deze status werd toegekend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het nieuwe artikel 55/5/1 van de wet bepaalt eveneens, zoals voor de vluchtelingenstatus, dat het CGVS de subsidiaire beschermingsstatus moet intrekken als het gedrag van de persoon die subsidiaire bescherming geniet, er later op wijst dat hij **ab initio** geen vrees koestert en daardoor wordt bewezen dat de subsidiaire beschermingsstatus hem **indertijd** ten onrechte werd toegekend. Artikel 57/6, 7° van de huidige wet voorzagt reeds in die verplichting."* (Parl. St., Kamer, 2014-2015, 1197/001, p.26) (eigen onderlijning/vetzetting).

Het voormalig artikel 57/6, 7° waarnaar de Memorie van Toelichting verwijst, bepaalde dat de verweerder bevoegd was: *"om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus in te trekken ten aanzien van de vreemdeling die als vluchteling is erkend of aan wie de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, of van valse verklaringen, of van valse of vervalste documenten, die doorslaggevend zijn geweest voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus, alsmede ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijk gedrag later erop wijst dat hij geen vervolging vreest"*.

3.2.2. Verzoeker voert aan dat zinsnede *"of ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijke gedrag later erop wijst dat hij geen reëel risico op ernstige schade loopt"* niet toegepast kan worden omdat ze niet voorkomt in de Kwalificatierichtlijn.

In artikel 2 van de wet van 10 augustus 2015 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om beter rekening te houden met de bedreigingen voor de samenleving en de nationale veiligheid in de aanvragen tot internationale bescherming (BS 24 augustus 2015) wordt gesteld dat deze wet voorziet in de gedeeltelijke omzetting van (onder andere) de richtlijn 2011/95/EU (Kwalificatierichtlijn) van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale

bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking).

Artikel 55/5/1 kan aanzien worden als de omzetting van artikel 19 van voornoemde richtlijn. De Memorie van Toelichting stelt: "Dit nieuwe artikel, dat een nieuw artikel 55/5/1 in de wet invoegt, omvat alle hypothesen waarin het CGVS de subsidiaire bescherming volgens Richtlijn 2011/95/EU kan of moet intrekken" (Parl. St., Kamer, 2014-2015, 1197/001, p.25). Artikel 19 van de Kwalificatierichtlijn betreft de "Intrekking, beëindiging of weigering tot verlenging van de subsidiaire beschermingsstatus" en luidt als volgt:

"1. (...)

2. De lidstaten kunnen de door een regerings-, administratieve, rechterlijke of quasi-rechterlijke instantie verleende subsidiaire beschermingsstatus van een onderdaan van een derde land of een staatloze intrekken, beëindigen of weigeren te verlengen indien hij, nadat hem de subsidiaire beschermingsstatus was verleend, had moeten worden uitgesloten van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 17, lid 3.

3. De lidstaten trekken de subsidiaire beschermingsstatus van een onderdaan van een derde land of staatloze in, beëindigen deze of weigeren deze te verlengen indien:

a) hij, nadat hem de subsidiaire beschermingsstatus is verleend, op grond van artikel 17, leden 1 en 2, van subsidiaire bescherming uitgesloten is of had moeten zijn;

b) hij feiten verkeerd heeft weergegeven of heeft achtergehouden, of valse documenten heeft gebruikt, en dit doorslaggevend is geweest voor de verlening van de subsidiaire beschermingsstatus.

4. (...)" (eigen onderlijning)

Artikel 19, § 3, b) wordt omgezet in artikel 55/5/1, § 2, 2° maar voegt daaraan toe "of ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijke gedrag later erop wijst dat hij geen reëel risico op ernstige schade loopt".

Artikel 55/5/1, § 2, 2° beoogt aldus de samenvoeging van artikel 19, § 3, b) van de Kwalificatierichtlijn en (blijkens de Memorie van Toelichting) het artikel 57/6, 7° van de Vreemdelingenwet zoals dit gold tot de wetwijzing ingevolge de voormelde wet van 10 augustus 2015 .

3.2.3. Daargelaten de vraag naar de correcte omzetting van artikel 19, § 3, b) van de Kwalificatierichtlijn in artikel 55/5/1, § 2, 2°, blijkt uit de Memorie van Toelichting inzake artikel 55/5/1, § 2, 2° dat de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van het persoonlijk gedrag een *ex tunc* benadering vergt.

De Memorie van Toelichting stelt: "Het nieuwe artikel 55/5/1 van de wet bepaalt eveneens, zoals voor de vluchtelingenstatus, dat het CGVS de subsidiaire beschermingsstatus moet intrekken als het gedrag van de persoon die subsidiaire bescherming geniet, er later op wijst dat hij ab initio geen vrees koestert en daardoor wordt bewezen dat de subsidiaire beschermingsstatus hem indertijd ten onrechte werd toegekend." (Parl. St., Kamer, 2014-2015, 1197/001, p.26) (eigen onderlijning).

De verwijzing naar de vrees die *ab initio* werd gekoesterd en de toekenning van de status "indertijd", behelst een beoordeling *ex tunc* wanneer later overwogen wordt om de subsidiaire beschermingsstatus in trekken.

3.2.4. De bestreden beslissing stelt inzake het gedrag van verzoeker:

"Ten tweede dient te worden gewezen op uw eigen gedrag, dat het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in uwen hoofde tegenspreekt. De informatie in het administratief dossier toont immers aan dat u naar Irak bent teruggekeerd en dat u daar bovendien geruime tijd verbleven heeft. Dit gedrag wijst allerminst op een nood aan bescherming in uwen hoofde ten aanzien van de algemene situatie in Irak. U verontschuldigt zich hiervoor en argumenteert dat u een probleem, in casu een huurgeschil, diende op te lossen (CGVS, p.3). Als u verder geconfronteerd wordt met uw eerdere verklaringen d.d. 28 januari 2016 ten overstaan van de Luchtvaartpolitie Brussel-Nationaal, bevestigt u ook dat u in Bagdad op zoek bent gegaan naar afnemers van uw goederen (CGVS, p.6). Dat u naar Bagdad terugkeerde om er een financieel geschil met een huurder uit te klaren en om er handelspartners te zoeken, relativeert uw beweerde vrees voor de situatie in Bagdad en voor de zogezegde vijanden van uw vader eveneens in zeer belangrijke mate."

De subsidiaire beschermingsstatus van verzoeker werd ingetrokken omwille van zijn gedrag in 2015-2016, te dezen een verblijf van tweeënehalve maand in Bagdad in 2015-2016. De bestreden beslissing motiveert nergens dat verzoeker zich gedroeg op een wijze waaruit kan worden afgeleid dat de subsidiaire beschermingsstatus *ab initio* en "indertijd" (in 2009) ten onrechte werd toegekend.

Derhalve kan de Commissaris-generaal in *casu* op grond van artikel 55/5/1, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet niet overgaan tot de intrekking van de subsidiaire bescherming die in 2009 werd toegekend op basis van artikel 48/4, § 2, c).

3.3. De devolutieve werking van het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

3.3.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, hetgeen impliceert dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert binnen de lijnen van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

3.3.2. Verzoeker stelt:

"Vermits de RvV beschikt over volle rechtsmacht, wordt hier ook onderzocht of de beschermingsstatus kan opgeheven worden op grond van artikel 55/5 Vw. Dat is om de volgende redenen niet het geval:

- a) *De opheffing kan slechts gebeuren wanneer verzoeker een verblijf van beperkte duur heeft, terwijl verzoeker een verblijf van onbeperkte duur heeft;*
- b) *De subsidiaire beschermingsstatus wordt opgeheven wanneer de omstandigheden op grond waarvan deze status werd toegekend, niet langer bestaan of zodanig zijn gewijzigd dat deze bescherming niet langer nodig is.*

De motivering van de bestreden beslissing, blz. 2 midden, verwijst hier naar: "Voorts dient te worden opgemerkt dat de omstandigheden op grond waarvan u de status van subsidiaire bescherming werd toegekend zodanig zijn gewijzigd dat deze bescherming niet langer nodig is". Hieruit blijkt dat verweerder "intrekking" verwacht met "opheffing". De motivering voldoet evenwel niet aan artikel 55/5, eerste lid Vw., vermits de tweede zin daarvan verweerder verplicht te motiveren of de verandering van de omstandigheden die hebben geleid tot het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus "een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft om het reële risico op ernstige schade weg te nemen". Dat gebeurt niet, vermits de motivering in de bestreden beslissing dezelfde is als diegene waarbij de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zou geweigerd worden. Indien de RvV meent dat de mogelijkheid tot opheffing toch moet onderzocht worden, dient de bestreden beslissing vernietigd te worden vermits het administratief dossier geen elementen bevat over het voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter van de gewijzigde omstandigheden."

3.3.3. Verzoeker voert terecht aan dat verweerder "intrekking" verwacht met "opheffing". De bestreden beslissing stelt onder meer: "Voorts dient te worden opgemerkt dat de omstandigheden op grond waarvan u de status van subsidiaire bescherming werd toegekend zodanig zijn gewijzigd dat deze bescherming niet langer nodig is"; hieruit blijkt dat verweerder (minstens impliciet) verwijst naar artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"De subsidiaire beschermingsstatus die werd toegekend aan een vreemdeling wordt opgeheven wanneer de omstandigheden op grond waarvan de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend, niet langer bestaan of zodanig zijn gewijzigd dat deze bescherming niet langer nodig is. Er dient hierbij te worden nagegaan of de verandering van de omstandigheden die hebben geleid tot het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft om het reële risico op ernstige schade weg te nemen.

Het eerste lid is niet van toepassing op een persoon met de subsidiaire beschermingsstatus die dwingende redenen, voortvloeiende uit vroegere ernstige schade, kan aanvoeren om te weigeren de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, of, in het geval van een staatloze, van het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, in te roepen."

Op basis van een omstandige motivering inzake de veiligheidssituatie in Bagdad concludeert de bestreden beslissing: *"Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet."* Uit de nota's die verweerder tijdens het verloop van de beroepsprocedure bezorgde lijkt dat hij volhardt in deze conclusie.

De Raad dient echter vast te stellen dat de bestreden beslissing geen motivering bevat, zoals vereist krachtens artikel 55/5, eerste lid, waaruit kan blijken dat werd *"(...) nagegaan of de verandering van de omstandigheden die hebben geleid tot het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft om het reële risico op ernstige schade weg te nemen"*.

De vaststelling dat de situatie in Bagdad actueel niet beantwoordt aan artikel 48/4, § 2, c) is *an sich* niet afdoende om de Raad, in het kader van de devolutieve werking van het beroep, toe te laten te oordelen dat deze omstandigheden *"voldoende ingrijpend"* zijn en een *"niet-voorbijgaand karakter"* hebben teneinde de subsidiaire beschermingsstatus op te heffen.

Aangezien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert om nader te onderzoeken of de wijziging van de veiligheidssituatie in Bagdad *"een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft om het reële risico op ernstige schade weg te nemen"*, ontbreekt het de Raad aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 17 oktober 2016 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien september tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,
dhr. W. MULS,
mevr. C. DIGNEF,

kamervoorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS